సుప్రీం కోర్టు రిపోర్టులు

సంతోష్ కుమార్

వెర్సెస్

భాయ్ మూల్ సింగ్

1958

ఫిబ్రవరి 5

(గౌరవ న్యాయమూర్తులు: ఎస్ ఆర్ దాస్ సి.జె., వెంకట రామ అయ్యర్, ఏ.కె. సర్కార్ మరియు వివియన్ బోస్, న్యాయమూర్తులు)

నెగోషియబుల్ ఇన్స్ట్రుమెంట్స్ – చెల్లని చెక్ పై సంక్షిప్త దావా – వాదించుకొనుటకు అనుమతి మంజూరుకు దరఖాస్తు – విచారణ చేయవలసిన అంశం – వ్రాతపూర్వక సాక్ష్యం అందించడంలో వైఫల్యం —— వాదన అస్పష్టం మరియు సహేతుకం కానిది అవునా – షరతులతో కూడిన సెలవు మంజూరు – కోర్టు యొక్క విచక్షణతో జోక్యం , సివిల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ , ఆర్డర్ 37 నిబంధనలు 2 మరియు 3.

అప్పీలుదారు రూ. 60 ,000 చెక్కు రెస్పాండెంట్ పేరుపై ఇవ్వగా రెస్పాండెంట్ బ్యాంక్ లో సమర్పించగా సొమ్ము కా నందున రెస్పాండెంట్ సివిల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ యొక్క ఆర్డర్ 37 కింద అప్పీలుదారుపై దావా వేశారు. అప్పీలుదారు ఆర్డర్ 37 నిబంధన 3 కింద దరఖాస్తు చేస్తూ , సదరు చెక్కు సరఫరా చేయబడిన వస్తువుల ధరకు అనుషంగిక భద్రతగా మాత్రమే ఇవ్వబడింది అనియు, వస్తువుల చెల్లింపులు నగదు మరియు ఇతర చెక్కుల ద్వారా చెల్లించబడ్డాయి మరియు అందువల్ల చెక్ కేవలం హామీ గానే ఈయబడినది అనియు , సదరు చెక్ దాని వుద్దేశ్యాన్ని పూర్తి చేసిందని, సదరు చెక్ ప్రతిఫల రహితమైనదనియు , దావాలో హాజరు కావడానికి మరియు వాదించుకోడానికి అనుమతి ఇవ్వవలసినదిగా కోరెను. డిఫెన్స్ వాదన ఒక విచారణార్హమైన అంశంను లేవనెత్తిందని , అయితే డిఫెన్స్ వాదన అస్పష్టంగా ఉందని మరియు అప్పీలుదారు తన వాదనలను రుజువు చేయడానికి ఎటువంటి వ్రాతపూర్వక సాక్ష్యాధారాలను సమర్పించనందున సహేతుకత లేదని మరియు తత్ఫలితంగా అప్పీలుదారు దావా సొమ్ము మొత్తానికి , ఖర్చులకు భద్రత [సెక్యూరిటీ] కల్పించే షరతుపై దావాను వాదించుకోడానికి అనుమతిని మంజూరు చేసింది:

తేల్చినది, షరతు విధించడం చట్టవిరుద్ధమని మరియు సెక్యూరిటీ ఇవ్వకుండా దావాను వాదించుకోవడానికి అప్పీలుదారుకు అర్హత ఉందని నిర్ధారించబడింది. కోడ్ యొక్క ఆర్డర్ 37 కింద

ఉన్న ప్రత్యేక ప్రక్రియ యొక్క లక్ష్యం ఏమిటంటే, ప్రతివాది అనవసరమైన మరియు పనికిమాలిన వాదనలను పెంచడం ద్వారా వ్యాజ్యాన్ని పొడిగించకుండా చూడడం . ప్రతివాది ఆరోపించిన వాస్తవాలు స్థాపించబడితే , ఆ వాస్తవాలపై మంచి లేదా ఆమోదయోగ్యమైన రక్షణ ఉంటుంది అనే కోణంలో, వాదన నిజమైన సమస్యను లేవనెత్తుతుందా మరియు బూటకపు సమస్య కాకుండా అనే పరీక్షలో చూడాలి. కోర్టు ఆ విషయంలో సంతృప్తి చెందితే , షరతులు లేకుండా [బేషరతుగా] వాదించుకోడానికి అనుమతి ఇవ్వాలి.

ఇంకా తేల్చినది , కోర్టు షరతు విధించడం తప్పు అని పేర్కొంది డాక్యుమెంటరీ సాక్ష్యం కోసం వాదన అస్పష్టంగా ఉంది మరియు విశ్వసనీయమైనది కాదు అనుట సరికాదు , ఎందుకంటే రుజువు యొక్క దశ , వాదించే దశ ; వాదించడానికి సెలవు మంజూరు చేసిన తర్వాత మాత్రమే తలెత్తుతుంది. షరతులు విధించడం గురించి కోర్టుకు విచక్షణ ఇవ్వబడినప్పటికీ, అది న్యాయపరంగా మరియు సహజ న్యాయ సూత్రాలకు అనుగుణంగా ఉండాలి. విచక్షణ ఏకపక్షంగా అమలు చేయబడితే లేదా దాని అమలును నియంత్రించే సూత్రాల యొక్క పరమార్థం కు విరుద్దం గా ఉంటే , తత్ఫలితంగా న్యాయ వైఫల్యం జరుగుతుంది అంటే జోక్యం చేసుకోవడం అవసరం.

సివిల్ అప్పీల్ అధికార పరిధి: సివిల్ అప్పీల్ నం. 96/1957.

సి.పి.సి లోని ఆర్డర్ 37 ప్రకారం , 1956 వ సంవ త్సరం నవంబర్ 1 వ తేదీన దావా నెంబరు 264/1956 లో ఢిల్లీ లోని వాణిజ్య సంబదిత కేసులు విచారించే న్యాయస్తాన o [కమర్షియల్ సబార్డినేట్ జడ్జి] నాటి తీర్పు మరియు ఆర్డర్ నుండి , ఢిల్లీలోని పంజాబ్ హైకోర్టు (సర్క్యూట్ బెంచ్) సివిల్ మిసిలేనియస్ లో 1956 సం" నాటి నం. 896-D, డిసెంబరు 17, 1956 నాటి తీర్పు మరియు ఉత్తర్వు నుండి ప్రత్యేక అనుమతికై అప్పీల్ కాబడినది.

ఏ. వి.విశ్వనాథ శాస్త్రి మరియు నౌనిత్ లాల్, అప్పీలుదారు కోసం.

ప్రతివాది కోసం బక్షి గుర్చరణ్ సింగ్ మరియు సర్దార్ సింగ్.

1958. ఫిబ్రవరి 5 తేదీన ఈ క్రింది తీర్పు వెలువడినది

గౌరవ న్యాయమూర్తి బోస్ .– ప్రతివాదులు, సంతోష్ కుమార్ మరియు నార్తర్న్ జనరల్ ఏజెన్సీలకు అప్పీలుకు ప్రత్యేక అనుమతిని మంజూరు చేశారు. ప్రతివాది వాదికి రూ. 60,000 చెక్కు ఇయ్యగా అది బ్యాంక్ లో సొమ్ముకానందున వేసిన దావా ఆధారంగా వచ్చిన అప్పీల్.

సివిల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ ఆర్డర్ 37 ప్రకారం ఢిల్లీలోని కమర్షియల్ సబార్డినేట్ జడ్జి కోర్టులో దావా దాఖలు చేయబడింది.

ఆ దావాను వాదించుకొనుటకు ప్రతివాదులు ఆ ఆర్డర్ లోని నిబం ధన 3 ప్రకారం అనుమతి [సెలవు] కోసం దరఖాస్తు చేసుకున్నారు.

మానసీయ విచారణ కోర్టు న్యాయమూర్తి ఏమి చెప్పారు అనగా

"ప్రతివాదులు లేవనెత్తిన డిఫెన్స్ విచారించదగిన సమస్యను లేవనెత్తుతుంది" అని పేర్కొంటూ, అయితే ప్రతివాదులు "డిఫెన్స్ విశ్వసనీయమైనదని చూపించడానికి ఆదారాలు ఫైల్‌లో ఏమీ ఉంచలేదు" అని అతను కొనసాగిస్తూ,

" తదనుగుణంగా, దావా మొత్తం మరియు దావా ఖర్చుల మేరకు భద్రత కల్పించాలనే షరతుపై ప్రతివాదులు హాజరు కావడానికి మరియు దావా వాదించడానికి అతను అనుమతించాడు."

ప్రతివాదులు పునః పరిశీలన [రివ్యూ] కోసం దరఖాస్తు చేసుకున్నారు కానీ విఫలమయ్యారు. అప్పుడు వారు రాజ్యాంగంలోని 227 అధికరణ క్రింద పంజాబ్ హైకోర్టు ఢిల్లీ సర్క్యూట్ బెంచ్‌కు వచ్చినా మళ్లీ విఫలమైతిరి. ఫలితంగా, వారు అధికరణ 136 కింద ఇక్కడ దరఖాస్తు చేసుకోగా ప్రత్యేక సెలవులు మంజూరు చేయబడ్డది.

మొదటిగా ఆర్డర్ 37 నిబంధన 2(2), ప్రకారం ప్రోనోటు , హుండీ పై దావా వేయబడినప్పుడు, న్యాయస్థానంలోని వ్యాజ్యానికి కక్షిదారుకు సంబంధించిన సాధారణ హక్కులను తీవ్రంగా తగ్గించడం కనిపిస్తుంది , అంటే దావా వేసినప్పుడు హక్కుగా హాజరవడం మరియు తనను తాను రక్షించుకోడానికి, వాదించుకోడానికి, సబ్–రూల్ (1) యొక్క నిబంధనల క్రింద ఒక ప్రామిసరీ నోట్, హుండీ వసూలు దావా లో న్యాయమూర్తి అనుమతి పొందితేనే ఆ ప్రతివాది కోర్ట్ ముందు హాజరుఐ దావాను వాదించుకోవచ్చును.

కానీ ఆ కాఠిన్యాన్ని నిబంధన 3(1) కోర్టులో నిర్దేశించిన షరతులు నెరవేరినప్పుడు సెలవు మంజూరు చేయడాన్ని తప్పనిసరి చేస్తుంది. క్లాజ్ (1) ఈ విదముగా నడుస్తుంది–

"ప్రతివాది దరఖాస్తు చేసిన తర్వాత , కోర్టు హాజరు కావడానికి మరియు దావాను వాదించడానికి గల కారణాలను, అటువంటి వాస్తవాలను బహిర్గతం చేసే అఫిడవిట్‌లపై విచారణను రుజువు చేయడానికి అవకాశం ఇస్తూ అలాంటి ఇతర వాస్తవాలు దరఖాస్తుకు మద్దతు ఇవ్వడానికి కోర్టు సరిపోతుందని భావిస్తే వాదించుకోడానికి అనుమతి ఇయ్యవలెను."

అయితే అంతకుముందు నిబందన కోర్టుకు విస్తృత విచక్షణ ఇచ్చినా , నిబంధన 2(2) ద్వారా తగ్గించబడింది. నిబంధన 3(1) కంటే మళ్లీ నిబంధన 3(2) ద్వారా మరొక దిశలో విస్తరించబడింది. నిబంధన 3(2) ప్రకారం,

"డిఫెండ్ చేయడానికి కోర్టులో బాకీ చెల్లించడం , భద్రత కల్పించడం, లేదా విచారించ తగిన అంశములు ఫ్రేమ్ చేయడం మరియు రికార్డింగ్ చేయడం లేదా న్యాయస్థానం తగినట్లుగా భావించడం వంటి నిబంధనలకు లోబడి దావా వాదించుకోడానికి అనుమతి బేషరతుగా ఇవ్వ వచ్చు."

వాది తరపు న్యాయవాది వాదిస్తూ విచక్షణాధికారం ఆర్. 3(2) అపరిమితం మరియు విచక్షణను మాననీయ విచారణ చేసే జడ్జి మంజూరు చేసినందున, "తీవ్రమైన అన్యాయం లేదా చట్టాన్ని తీవ్రంగా ఉల్లంఘించనంత వరకు" దానికి వ్యతిరేకంగా ఎటువంటి అప్పీలు ఉండదు అని అతను డి యన్ బెనర్జీ v. పి ఆర్ ముఖర్జీ ([1953] S.C.R. 302. 305) కేసుని మరియు వారమ్ సింగ్ వర్సెస్ అమర్‌నాథ్ ([1954) S.C.R. 565) కేసు ని ఉటంకించాడు.

ఇప్పుడు మనం ఇక్కడ పరిశీలిస్తున్నవి విధివిధానాల చట్టాలు. విధానానికి సంబంధించిన ప్రశ్నలను ఏ దృక్పదంలో చూడాలి మరియు వాటికి సంబంధించిన నియమాలను అన్వయించే విధాన్నాని సంగ్రాయిన్ సింగ్ వర్సెస్ ఎలక్షన్ ట్రిబ్యునల్ , కోటహ్, భురే లాల్ బయా ([1955] 2 S.C.R l, 8, 9)లో నిర్దేశించబడింది.

"ఇప్పుడు విధివిధానాల నియమావళిని తప్పనిసరిగా పరిగణించాలి. ఇది ఒక ప్రక్రియ , న్యాయం మరియు దాని ప్రయోజనాలను సులభతరం చేయడానికి రూపొందించబడింది ; శిక్ష మరియు జరిమానాల కోసం శిక్షాస్మృతి చట్టం కాదు ; ప్రజలను అనవసరంగా తిప్పదానికి

రూపొందించబడినది కాదు. చాలా సాంకేతిక ంగా నిబంధనల నిర్మాణం వివరణ చేస్తే నిబంధనల యొక్క సహేతుకమైన వ్యాకోచత కోసం తగిన ఖాళీని వదిలిపెట్టని విభాగాలు కాబట్టి (రెండు వైపులా న్యాయం జరిగేలా ఎల్లప్పుడూ చూసుకొంటూ) న్యాయం యొక్క పురోగతి కోసం రూపొందించబడిన మార్గాలను నిరాశపరిచేందుకు ఉపయోగించబడకుండా జాగ్రత్త వహించాలి.

తర్వాత, మన ప్రక్రియా నియమాలు సహజ న్యాయ సూత్రం మీద ఆధారపడి ఉన్నాయని , ఏమనుష్యుని వినకుండా ఖండించకూడదని , వారి వెనుక నిర్ణయాలను తీసుకోకూడదని , వారిపైన, వారి ఆస్తుల పైన ప్రభావం చూపే ప్రక్రియలలో వారి పాత్ర నిరోధించకపోవడం , పాల్గొనడం ఉండాలనే వాస్తవాన్ని ఎప్పటికీ గుర్తుపెట్టుకోవాలి. ఐతే వీనికి , మినహాయింపులు ఉండాలి మరియు అవి ఎక్కడ స్పష్టంగా నిర్వచించబడ్డాయో వాటిని అమలుపరచాలి. వాటిని తప్పనిసరిగా అమలు చేయాలి. కానీ పెద్దగా , మరియు ఆ నిబంధనకు లోబడి , ఆ సూత్రం వెలుగులో సహేతుకంగా సాధ్యమయ్యే చోట, మా ప్రక్రియ యొక్క చట్టాలను అర్థం చేసుకోవాలి."

ప్రస్తుత కేసుకు వర్తింపజేస్తే , ఈ పరిశీలనల ప్రకారం కోర్టుకు విచక్షణాధికారం ఇచ్చినప్పటికీ అది న్యాయపరమైన మార్గాల్లో అమలు చేయబడాలి మరియు మన చట్టాలకు పునాదులను రూపొందించే సహజ న్యాయ సూత్రాలకు అనుగుణంగా ఉండాలి. ఆ సూత్రాలు , ప్రస్తుత విషయానికి సంబంధించినంతవరకు, బాగా తెలిసినవి మరియు అనేక సందర్భాలలో నిర్దేశించబడ్డాయి మరియు అనుసరించబడ్డాయి.

ఇదే విధమైన నియమం ఉన్న ఇంగ్లాండ్‌లోని హౌస్ ఆఫ్ లార్డ్స్ నిర్ణయం చాలా తరచుగా సూచించబడే నిర్ణయం. ఇది జాకబ్స్ v. బూత్స్ డిస్టిలరీ కంపెనీ ((1902) 85 L.T. 262.) కేసు 1901లో ఈ తీర్పు వెలువడింది. వాదన "విచారణ చేయదగిన అంశం ను" లేవనెత్తినప్పుడల్లా సెలవు ఇవ్వవలసి ఉంటుందని వారి ప్రభువులు చెప్పారు , అలాంటప్పుడు అది బేషరతుగా ఇవ్వాలని , లేకుంటే సెలవు భ్రాంతి కాగలదని తరువాత కేసులు చెబుతాయి. ఉదాహరణకు, ఇంగ్లండ్‌లోని పౌస్జెచ్నీ బ్యాంక్ జ్వియాజ్‌కోవీ డబ్ల్యూ. పోల్స్ వర్సెస్ పారోస్ ([1932] 2 K.B 353); భారతదేశంలో సుందరం చెట్టియార్ వర్సెస్ వల్లి అమ్మాల్ ((1935) I.L.R. 58 Mad. 116) చూడండి. విచారించదగిన అంశం ["ట్రయబుల్ ఇష్యూ"] పరీక్షను స్వీకరించే ఇతర కేసులలో కిరణ్మోయి దాస్సీ v. జె. ఛటర్జీ[(1945) 49 C.W.N. 246] మరియు గోపాలరావు వర్సెస్ సుబ్బారావు (A.LR. (1936) Mad. 246.) ఉన్నాయి.

రెస్పాండెంట్ – వాది తరపు న్యాయవాది గోపాలరావు వర్సెస్ సుబ్బారావు (A.LR. (1936) Mad. 246), మనోహర్ లాల్ వర్సెస్ నాన్హే మల్ (A.LR. 1938 Lah. 548.), శిబ్ కరణ్ దాస్ వర్సెస్ మహమ్మద్ సాదిక్ (A.I.R. 1936 Lah. 584)పై ఆధారపడ్డారు. వారి గురించి మనం చెప్పవలసిందల్లా ఏమిటంటే , న్యాయస్థానం డిఫెన్స్ నిజాయితీగా లేదని అభిప్రాయపడితే , అది షరతులు విధించవచ్చు మరియు వాదించడానికి సెలవు నిరాకరించడానికి ముడిపెట్టబడదు. మద్రాసు కేసులో గౌరవ న్యాయమూర్తి వరదాచారియర్ తో మేము ఏకీభవిస్తు , న్యాయస్థానం ఈ మూడవ కోర్సును తగిన కేసుల్లో వుపయోగవించవచ్చు. కానీ వాదన ఏకపక్షంగా చిత్తశుద్ధితో కూడుకున్నది కాదని నిర్ధారణకు చేరుకోకూడదు. ఈ రకమైన ముగింపుకు చేరుకోవడంలో న్యాయపరమైన నియమాలు మరియు న్యాయ విధానానికి కట్టుబడి ఉండాలి. ఆ కేసుల వాస్తవాలను పరిశీలించవలసిన అవసరం లేదు ఎందుకంటే అవి మా ముందు అప్పీల్‌లో లేవు. మేము సూత్రంతో మాత్రమే పరిగనించవల్సి వున్నది.

విచక్షణను ప్రభావితం చేసే విషయాలలో కఠినమైన మరియు వేగవంతమైన నియమాలను నిర్దేశించడం ఎల్లప్పుడూ అవాంఛనీయమైనది మరియు నిజానికి అసాధ్యం. కానీ విచక్షణను సరిగ్గా అమలు చేయడానికి ఈ రకమైన ప్రత్యేక ప్రక్రియ యొక్క కారణాన్ని అర్థం చేసుకోవడం అవసరం. ఆ కారణాన్ని కేశవన్ v. సౌత్ ఇండియన్ బ్యాంక్ లిమిటెడ్ [I.L.R. 1950 Mad 251]లో వివరించబడింది మరియు మేము ఇప్పుడే పైన ప్రస్తావించిన సుందరం చెట్టియార్ v. వల్లి అమ్మాళ్ లో మరింత వివరంగా పరిశీలించబడింది. ముఖ్యంగా తీసుకుంటే, ప్రతివాది అనవసరంగా వ్యాజ్యాన్ని పొడిగించకుండా చూడడం మరియు వర్తక ప్రయోజనాల దృష్ట్యా త్వరితగతిన నిర్ణయాలు తీసుకోవాల్సిన ఒక తరగతి కేసులలో సమర్థించలేని మరియు పనికిమాలిన వాడాలను , రక్షణలను లేవనెత్తడం ద్వారా వాది ముందస్తు డిక్రీని పొందకుండా నిరోధించడం. వర్తక , వాణిజ్యం సాఫీగా సాగాల్సినందున,, కాబట్టి, ప్రతివాది ఆరోపించిన వాస్తవాలు స్థాపించబడితే , మంచి లేదా ఆమోదయోగ్యమైన రక్షణ ఉంటుంది అనే కోణంలో , రక్షణ నిజమైన సమస్యను లేవనెత్తుతుందా మరియు బూటకపు సమస్య కాదా అని చూడటమే పరీక్ష.

ఆ వాస్తవాలపై ఇప్పుడు , ఇక్కడ పరిస్తితి ఏమిటి ? ప్రతివాదులు చెక్కును ఇచ్చినట్లు అంగీకరించారు, అయితే వాది ప్రతివాదులకు సరఫరా చేసిన వస్తువుల ధరకు కొలేటరల్ సెక్యూరిటీగా మాత్రమే ఇవ్వబడిందని విజ్ఞప్తి చేశారు. ఆ వస్తువులకు ఎప్పటికప్పుడు నగదు చెల్లింపులు

మరియు ఇతర చెక్కుల ద్వారా చెల్లించారని , అందువల్ల దావా లోని చెక్కు అవసరం ముగిసింది మరియు ఇప్పుడు తిరిగి రావాలని వారు చెప్పారు. వాటి ప్రకారం చెల్లింపులు జరిగాయన్న ఖచ్చితమైన తేదీలను నిర్దేశించి చెక్కుల నంబర్లను సైతం ఇచ్చారు.

ఇది ఒక్కసారిగా వాస్తవాల యొక్క అంశంను లేవనెత్తింది , దీని యొక్క సత్యం మరియు చిత్తశుద్ధిని సాక్ష్యంలోకి వెళ్లడం ద్వారా మాత్రమే పరీక్షించవచ్చు మరియు మేము ఎత్తి చూపినట్లుగా , విచారణ న్యాయమూర్తి ఈ డిఫెన్స్ ఒక విచారణార్హమైన అంశంను లేవనెత్తారు. కానీ ప్రతివాదులు తమ వాదనలను అఫిడవిట్‌తో సమర్థించడం సరిపోదని ఆయన అభిప్రాయపడ్డారు ; వారు తమ వద్ద ఉన్నవి అని, వారు తెలిపిన వుత్తర ప్రత్యుత్తరాలను, పత్రాలను కూడా దాఖలు చేసి ఉండాలి మరియు వారి వాదనలో సూచించిన చెక్కులు మరియు చెల్లింపులు దావాలో చెక్కు చెల్లింపులో ఇవ్వబడ్డాయి అని వారు నొక్కిచెప్పారు; మరియు విచారణ న్యాయమూర్తి ఏమన్నారు అంటే

"ఆ పత్రాలు లేనప్పుడు , ప్రతివాదుల వాదన అస్పష్టం మరియు నిరవధిక ంగా దావాను పొడిగించేదిగా వుంది ....''

ఇది ఆశ్చర్యకరమైన ముగింపు. అఫిడవిట్‌లో ఇచ్చిన వాస్తవాలు స్పష్టంగా మరియు ఖచ్చితమైనవి గాను, వాదన అనేది మరింత స్పష్టంగా ఉంటుంది. డిఫెన్స్ ను ఉంచే సమయంలో దానిని నిరూపించాల్సిన సాక్ష్యం ఫైల్‌పైకి తీసుకురానందున, దాని ముఖంపై స్పష్టంగా ఉన్న ఒక డిఫెన్స్ ఎలా అస్పష్టంగా మారుతుందో చూడటం మాకు కష్టంగా ఉంది.

విచారణ న్యాయమూర్తి ప్రతివాది హాజరు కావడానికి మరియు దావాను వాదించడానికి అనుమతించిన తర్వాత మాత్రమే రుజువు యొక్క దశ రాగలదని మరియు అఫిడవిట్‌ను ఉంచే సమయంలో డిఫెన్స్ యొక్క స్వభావాన్ని నిర్ణయించాలి. ఆ దశలో "ప్రతివాది ఆరోపించిన వాస్తవాలు సక్రమంగా రుజువు చేయబడితే" వారు వాది దావాకు మంచి లేదా ఆమోదయోగ్యమైన సమాధానాన్ని అందిస్తారా లేదా అనేది కోర్ట్ నిర్ణయించవలసింది. కోర్టు దాని గురించి సంతృప్తి చెందిన తర్వాత , సెలవును నిలిపివేయడం సాధ్యం కాదు మరియు షరతులు విధించడం గురించి ఎటువంటి ప్రశ్న తలెత్తదు; మరియు ఒకసారి సెలవు మంజూరు చేయబడితే , సాక్ష్యం మరియు రుజువుల ప్రకారం దావా యొక్క సాధారణ ప్రక్రియ పొందబడుతుంది.

డిఫెన్స్ మంచిదైనా , చెల్లుబాటు అయ్యేది అయినా షరతులు విధించవచ్చు అనే ఆలోచనలో నేర్చుకున్న హైకోర్టు న్యాయమూర్తి కూడా పొరపాటు పడ్డారు. మేము వివరించినట్లుగా , షరతులు విధించే అధికారం త్వరితగతిన విచారణ జరిగేలా చూడడానికి మాత్రమే ఉంది. ప్రతివాది వ్యాజ్యాన్ని పొడిగించడానికి మరియు త్వరిత విచారణ నుండి తప్పించుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తున్నారని నమ్మడానికి కారణం ఉంటే , అప్పుడు షరతులు విధించవచ్చు. కానీ ఆ నిర్ణయానికి రాలేము ఎందుకంటే ప్రతివాది అతను చర్యను సమర్థించవచ్చని చెప్పడానికి ముందే అతని సాక్ష్యాలను జోడించలేదు.

విచక్షణతో కూడిన విచక్షణాపరమైన చర్యలకు వ్యతిరేకంగా సాధారణంగా అప్పీల్ చేయరాదని నిర్ణయించే నిర్ణయాలపై మేము సందేహం వ్యక్తం చేయకూడదనుకుంటున్నాము. కానీ విచక్షణను ఏకపక్షంగా ఉపయోగించినట్లయితే లేదా దాని వ్యాయామాన్ని నియంత్రించే సూత్రాల యొక్క తప్పు-అర్థం ఆధారంగా ఉంటే , న్యాయ వైఫల్యం ఫలితంగా జోక్యం చేసుకోవడం అవసరం. మేము చెప్పినట్లుగా , డిఫెన్స్ బోనా ఫైడ్ కాదని నిర్ధారించడానికి ఇచ్చిన ఏకైక కారణం ఏమిటంటే, ప్రతివాది తన డిఫెన్స్‌లో ఉంచడానికి అనుమతించబడటానికి ముందు అతని వాదనలను నిరూపించలేదు; మరియు ఒక వ్యక్తి తన కేసును నిరూపించుకోవడానికి అనుమతించినట్లయితే , విజయం సాధించలేని వ్యక్తికి వ్యతిరేకంగా తీర్పు వచ్చినట్లయితే , న్యాయం యొక్క స్పష్టమైన వైఫల్యం ఉంది. దీని ప్రకారం , ఇక్కడ జోక్యం అవసరం. అప్పీల్ అనుమతించబడుతుంది. మేము హైకోర్టు మరియు ట్రయల్ న్యాయమూర్తి ఆదేశాలను పక్కన పెట్టి , ప్రతివాదులు లేవనెత్తిన సమస్యలపై విచారణ కోసం మొదటి కోర్టుకు కేసును తిరిగి పంపాము. ఈ కోర్టులో అప్పీలుదారుల ఖర్చులను ఇక్కడ విఫలమైన ప్రతివాది చెల్లించాలి.

అప్పీల్ అనుమతించబడింది.